

DAR NEMOCNÝM

Bediuzzaman Said Nursi

DAR NEMOCNÝM

Autor:

SAID NURSI

Původní název:

Hastalar Risalesi (Çekçe)

Nakladatelství:

REJHAN

Odpovědný vydavatel:

Lucie Bakis

Překlad:

Lucie Bakis

Úprava titulní strany:

Abdulah Brankovič

Tisk:

IMAK OFSET

Yenibosna / Istanbul

Türkiye

00902126564997

Copyright © by IK REJHAN 2013

All rights reserved

Rejhan Publication

ul. Iganska nr, 24 04-087, Warszawa

ul. Sarači, 77/1, Morića han, Sarajevo

www.risaleshop.com

info: bbakis@hotmail.com

ISBN 978-80-260-3025-6

EAN 9788026030256

Bediuzaman
Said Nursi

DAR
NEMOCNÝM

Praha 2013

*“A krmí mne a napájí a když
nemocen jsem, mne uzdraví.”*

DAR NEMOCNÝM

Toto pojednání obsahuje dvacetpět léků. Bylo napsáno jako balzám, útěcha a recept pro nemocné, aby jim bylo návštěvou a přáním rychlého uzdravení.

Upozornění a omluva

Tento nehmotný recept byl napsán větší rychlostí než jakékoliv jiné moje psaní,¹ a poněvadž nebyl čas na opravu a prostudování jako u ostatních, byl přečten pouze jednou, a to se stejnou rychlostí jako jeho komponování. To znamená, že zůstal v neuspořádané podobě prvního návrhu. Nepovažoval jsem za důležité znovu pozorně pročítat věci přirozeně mne napadající, aby nebyly narušené aranžováním a zbytečnou pozorností. Čtenáři, a hlavně nemocní, by se neměli cítit rozrušení a uraženi kterými koliv nesouhlasnými projevy nebo trvdými slovy; raději ať se za mne modlí.

¹ Toto pojednání bylo napsáno během čtyř a půl hodiny. Podepsán; Rustu, Refet, Husrev, Said.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا
 إِلَيْهِ رَاجِعُونَ * وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ
 وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ

“Ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného!”

*“Ti kteří, když postihne je neštěstí, hovoří:
 ‘My Bohu patříme a my k Němu se
 navrátíme!’” (2:156)*

*“A krmí mne a napájí a když nemocen jsem,
 mne uzdraví.” (26: 79-80)*

V tomto záblesku krátce popíšeme dvacet pět léků, které můžou nabídnout skutečnou útěchu a prospěšné léčení pro nemocné a pro ty, kteří jsou zasaženi pohromou a jež utvářejí desetinu lidstva.

PRVNÍ LÉK

Nešťastní nemocní lidé! Nebud'te úzkostliví, mějte trpělivost! Vaše nemoc není pro Vás neduhem; je druhem léčení. Protože život odejde jako kapitál; neurodí-li žádné plody, je promarněn; a uplyne-li v jednoduchosti a lehkomyslnosti, uplyne rychle. Nemoc obohatí váš kapitál obrovským ziskem. Navíc nenechá váš život uplynout rychle, podrží jej pod kontrolou a prodlouží jej tak, aby odešel po odevzdání své úrody. Znamením o prodlužování vašeho života nemocí je následující, tolik opakovaný výrok: "Doby pohrom jsou dlouhé, doby štěstí nejkratší."

DRUHÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří postrádáte trpělivost! Bud'te trpělivi, vlastně nabídněte díky! Vaše nemoc může přeměnit každou minutu vašeho života na rovnou hodinu uctívání. Protože uctívání je dvojí. Jedno je kladné, dobře známé uctívání prosbami a pěti denními

modlitbami. Další jsou záporné podoby jako nemoce a pohromy. Ti, kteří jsou jimi zasaženi, poznají jejich prostřednictvím svou nemohoucnost a slabost; naléhavě prosí svého Nejmilosrdnějšího Stvořitele a hledají u Něj útočiště; ukazují upřímné uctívání bez přetvářky. Ano, existuje důvěryhodný výklad uvádějící, že život prožitý v nemoci je pro věřící počítán jako uctívání za podmínek, že si člověk nestěžuje na Boha. Ještě navíc je prokázáno důvěryhodnými výklady a těmi, kdo odhalují skutečnosti stvoření, že jedna minuta nemoci u některých lidí, kteří jsou zcela trpěliví a vděční, se stane rovnou hodině uctívání a minutová nemoc určitých dokonalých lidí rovnou dnu uctívání. Takže byste si neměli stěžovat na vaši nemoc, která jako by změnila jednu minutu vašeho života na tisíc minut, a získávala pro vás dlouhý život; měli byste nabízet díky.

Kapitálem daným člověku je jeho životní čas. Pokud by nebylo nemocí, dobré zdraví a pohoda by způsobily lehkovážnost, jelikož ony ukazují tento svět jako přívětivý a na budoucí život

zapomínají. Nechtějí, aby bylo myšleno na umírání a na smrt; promarnují životní kapitál na hloupostech. Zatímco nemoc náhle otvírá oči, říká tělu: "Nejsi nesmrtelné. Nejsi ponecháno samo sobě. Máš povinnosti. Zanech své pýchy, mysli na Toho, jež tě stvořil. Pochop, že zemřeš, tak se na to připrav!" Z tohoto pohledu je nemoc káravým průvodcem a rádcem, který nikdy neklame. V tomto ohledu by se na ni nemělo stěžovat, vlastně by se jí mělo děkovat. A není-li to tolik vážné, měla by být požadována trpělivost vydržet.

TŘETÍ LÉK

Netrpělivi nemocní lidé! Fakt, že ti, kdo přicházejí na tento svět, nepřetržitě odcházejí a mladí stárnou a člověk ustavičně krouží mezi smrtí a odloučením, dosvědčuje, že člověk nepřišel na tento svět, aby si užíval a radoval se.

Navíc zatímco je člověk nejdokonalším, nejpovýšenějším ze živých bytostí a nejbohatším, co se týče dovedností a schopností, tkví na minulých radostech a budoucích bolestech, a takto projde

žalostným, znepokojujícím životem níže než zvěř. To znamená, že člověk nepřišel na tento svět žít krásným způsobem a projít svým životem s jednoduchostí a potěšením. Spíše vlastní ohromný kapitál a přišel sem pracovat a obchodovat pro věčný, nekončící život.

ČTVRTÝ LÉK

Žalostní nemocní lidé! Nemáte právo si stěžovat; vaší povinností je děkovat a být trpěliví. Protože vaše těla a vaše schopnosti nejsou vaším majetkem. Vy jste je nevyrobili, ani jste je nekoupili z jiné dílny. To znamená, že patří někomu jinému a jejich vlastník může nakládat se svým majetkem, jak si přeje.

Jak je vylíčeno ve Dvacátém Šestém Slovu, například velmi bohatý a zručný umělec zaměstná chudáka jako model, aby ukázal své krásné umění a velké bohatství. Za odměnu oblékne chudáka na krátkou hodinu do umělecky nazdobeného oděvu. Upraví ho na něm a dá mu několik podob. Aby zobrazil mimořádnou pestrost svého umění, oděv střihá, prodlužuje a nastavuje. Může onen

chudý pracující říci: "Děláte mně potíže, způsobujete mně nepohodlí podobou, jakou jste mu dal, nutíte mne ohýbat se a narovnávat?" Má právo říci mu, že ničí jeho krásný vzhled zdobením a zkracováním oděvu, který z něj dělá krásného? Může mu říci, že je nemilý a nespravedlivý?

Ó, nemocní lidé! Stejně tak jako v tomto porovnání vás Překrásný Tvůrce otáčí v nespočetných stavech a mění vás v mnoha situacích, aby zobrazil oděv vašeho těla, do kterého vás oblékl, ozdobený zářícími schopnostmi, jako jsou oči, uši, rozum a srdce, a výšivkami Jeho nejkrásnějších jmen. Stejně jako hladem poznáváte Jeho jméno Poskytovatel, tak svou nemocí dospějete k poznání Jeho jména Léčitel. Poněvadž utrpení a kalamity ukazují nařízení některých Jeho jmen, mnohé příklady dobra jsou k nalezení v těchto záblescích moudrosti a paprscích milosrdenství. Pokud by byl zvednut závoj nemoci, které se bojíte a nenávidíte ji, našli byste za ním mnoho kladných a krásných významů.

PÁTÝ LÉK

Ó vy, kteří jste zasaženi nemocí! Zkušenostmi jsem nabyt názoru, že nemoc je pro některé lidi nádhernou odměnou, darem od Nejmilosrdnějšího. Přestože jsem toho nebyl hoden, několik mladých lidí přišlo kvůli své nemoci během posledních osmi nebo devíti let žádat mé modlitby. Všimnul jsem si, že všichni z nich začali přemýšlet o budoucím životě po smrti více než ostatní mladí lidé. Postrádali opilstost mládí a zřekli se do značné míry zvířecích tužeb a pošetilosti. Tak se nad nimi zamýšlím a připomínám jim, že jejich nemoci jsou božské milosti ve snesitelných mezích. Říkám jim: “ Bratři! Nejsem proti vaší nemoci. Necítím s vámi soucit, kvůli kterému bych se měl za vás modlit. Zkuste býti trpěliví, dokud vás nemoc neprobudí úplně, a jakmile učiní své povinnosti, bude-li Bůh chtít, Milosrdný Stvořitel navrátí vaše zdraví.”

Také jim říkám: “Vlastněním pohromy dobrého zdraví se někteří vaši vrstevníci stávají nedbalými, vynechávají pět

denních modliteb, nemyslí na smrt a zapomínají Boha Všemohoucího. Na venek se jevící potěšení letmé hodiny světského života jim způsobuje otřes a poškození věčného života, ba i jeho zničení. Zatímco vy díky vaší nemoci vidíte hrob, do kterého za každých okolností vstoupíte, a obydlí posmrtného života za ním, a podle toho jednáte. Takže pro vás je nemoc dobrým zdravím, zatímco pro některé vaše vrstevníky je dobré zdraví nemocí."

ŠESTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří si stěžujete na vaše utrpení! Říkám vám: myslete na váš minulý život a vzpomínejte na radostné, šťastné dny a úzkostné, těžko zvládnutelné časy a jistě prohlásíte buď "Oh!", nebo "Ah!" To jest vaše srdce a jazyk buď řeknou "Všechna chvála a díky Bohu!", nebo "Běda!" Všimněte si pozorně, co vás nutí prohlásit "Chvála a díky Bohu!", tím jsou myšlenky na bolesti a pohromy, jež vás zasáhly; navozují určité potěšení tak, že vaše srdce nabízejí díky, proto je prodělání bolesti potěšením. S proděláním bolesti a pohrom je na duši ponechán

odkaz potěšení, který proudí z duše v díkách probuzen myšlením.

Co vás nutí prohlásit “Běda!”, jsou radostné a šťastné doby prožité v minulosti, které svým odchodem ponechají ve vaši duši odkaz na neustálou bolest. Kdykoliv na ně myslíte, bolest je znovu oživována, způsobujíc proudění lítosti a smutku.

Poněvadž jeden den nedovoleného potěšení někdy způsobuje dlouhá léta trápení na duši a krátká denní nemoc provázená bolestí přináší mnoho dní potěšení a odměnu v podobě úlevy po jejím odchodu, přemýšlejte nad důsledkem této přechodné nemoci, kterou nyní trpíte, a nad přínosem jejich skrytých podob. Řekněte: “Vše je od Boha! I toto odejde!” a nabídněte díky namísto stěžování.

ŠESTÝ LÉK ²

Ó, bratři, jež myslíte na radosti tohoto života a rmoutíte se nemocí! Pokud by

² Tento záblesk mě přirozeně napadl a dva léky byly zahrnuty v Šestém Léku. Ponechali jsme to takto, abychom nezničili přirozenost; vlastně jsme to nezměnili, myslíce, že by v tom mohlo být obsaženo nějaké tajemství.

tento život byl věčný a pokud by nebylo na naší cestě smrti a pokud by nevály větry odloučení a smrti a pokud by nebylo zimy v duši během kalamit a bouřlivé budoucnosti, pak bych s vámi cítil soucit. Ale poněvadž jednoho dne nás svět vyzve, abychom jej opustili, a nebude poslouchat náš pláč, musíme se zřici naší lásky k němu skrze varování těchto nemocí předtím, než nás zažene. Musíme se pokusit opustit ho v našich srdcích dříve, než opustí on nás.

Ano, nemoc k nám pronáší toto varování: "Vaše tělo není složeno z kamene a železa, ale z různých materiálů, jež jsou vždy připraveny k rozkladu. Opusťte vaši pýchu, pochopte vaši bezmocnost, uznejte vašeho Vlastníka, poznejte své povinnosti, pochopte, proč jste přišli na tento svět!" Toto potajmu našeptává do sluchu srdce.

Navíc potěšení a radosti tohoto světa nepokračují, a obzvláště jsou-li zakázané, jsou obojí pomíjivé, plné bolesti a hříšné, proto neroňte slzy pod záminkou nemoci nad tím, že jste ztratili tyto radosti. Raději

myslete na uctívání a odměnu v posmrtném životě, jež je k nalezení v nemoci, a zkuste z nich mít potěšení.

SEDMÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří jste ztratili potěšení ze zdraví! Vaše nemoc neničí radost z božské milosti, naopak přinese její prožitek a zvětšuje ji. Protože je-li něco neustálého, ztrácí svůj účinek.

إِنَّمَا الْأَشْيَاءُ تُعْرَفُ بِأَضْدَادِهَا

Realisté navíc říkají, že "Věci jsou známy prostřednictvím svých opaků." Například pokud by nebylo tmy, světlo by nebylo známé a nepřinášelo by potěšení. Pokud by nebylo zimy, nemohlo by být pochopeno teplo. Pokud by nebyl hlad, jídlo by nenabízelo potěšení. Pokud by nebyla žízeň v žaludku, neexistovalo by potěšení z pití vody. Pokud by nebylo nemoci, nebylo by radosti z dobrého zdraví.

Vystrojení člověka Všemoudrým Stvořitelem vskutku početnými schopnostmi a dovednostmi až natolik, že může pocítit a poznat nespočetnou škálu hojnosti ve

vesmíru, ukazuje, že Stvořitel chce, aby si člověk byl vědom Jeho hojnosti a chce ho s ní obeznámit a naléhat k vzdávání neustálých díky. Poněvadž takto to je, dává nemoc, chorobu a utrpení, stejně jako uděluje dobré zdraví a prospěch. Ptám se vás: Netrpěli-li byste touto nemocí ve vaší hlavě nebo ve vaší ruce nebo ve vašem žaludku, uvědomili byste si radostnou a potěšující božskou hojnost dobrého zdraví vaší hlavy, ruky nebo žaludku, a nabídli byste díky? Jistě byste nad tím ani nepřemýšleli, o dících nemluvě! Nevě-domky byste promarnili toto dobré zdraví v lehkovážnosti, možná i v neumírněném požitkářství.

OSMÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří myslíte na posmrtný život! Nemoc smývá špínu hříchů jako mýdlo a čistí. Je prokázáno v Hadísu, že nemoci jsou odčiněním hříchů. A v dalším hadísu se říká: "Tak jako zralé ovoce padá ze stromu při zatřesení, tak hříchy padají z věřícího při jeho třesení se v nemoci."

Hříchy jsou věčnými nemocemi posmrtného života a v tomto světském

životě jsou chorobami srdce, svědomí a duše. Jste-li trpělivi a nestěžujete-li si, budete ochráněni prostřednictvím této přechodné nemoci od početných trvalých chorob. Nemyslíte-li na své hříchy nebo neznáte-li posmrtný život nebo neuznáváte-li Boha, tak trpíte nemocí tolik nahánějící hrůzu, že je miliónkrát horší než tyto vaše současné drobné nemoci. Zaplaťte nad tím, protože všechny bytosti na světě jsou propojeny s vaším srdcem a duší. Tato spojení jsou neustále přetrhávána smrtí a odloučením, otvírajíce nespočetné rány. Obzvláště neznáte-li posmrtný život a smrt si představujete jako věčné nebytí, vaše bytost utrápená a raněná trpí nemocí na věky.

Tedy první věc, kterou musíte udělat, je hledat uzdravení vírou, která je jistým hojivým lékem pro nespočetné nemoci soužící vaše ohromně raněné a nemocné, nevýznamné bytí; musíte uvést na pravou víru vaše víry. Nejkratší cestou k nalezení takovéto léčby je uznání moci a milosrdenství Všemocného Jediného Slavného prostřednictvím okna vaší slabosti a bezmocnosti, ukázaného za

závojem nedbalosti, pronajatého vaší tělesnou nemocí.

Ano, ten, jenž neuznává Boha, je soužen světem plným utrpení. Zatímco svět toho, jenž Jej uznává, je plný světla a duchovní radosti; uvědomuje si to podle síly své víry. Utrpení vyplývající z bezvýznamné tělesné nemoci je rozptýleno nehmotnou radostí, hojením a potěšením vyvstávajícím z víry; utrpení mizí.

DEVÁTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří uznáváte svého Stvořitele! Nemoc dává na síle bolesti, obavám a úzkosti, protože někdy vede ke smrti. Poněvadž na pohled a pro nedbalé je smrt děsivá, nemoc, jež k ní může vést, způsobuje strach a obavy.

Takže prvně pochopte a pevně věřte, že stanovená hodina je rozhodnuta a nemění se. Ti plačící nad těžce nemocnými a ti dokonale zdraví zemřeli, zatímco těžce nemocní byli vyléčeni a přežili.

Zadruhé: Smrt není tak děsivá, jakou se zdá na povrchu. V mnoha částech Risale-i Nur, skrze světlo poskytnuté Koránem,

jsme zcela jasným a nepochybným způsobem prokázali, že pro věřící je smrt propuštěním z tíživých povinností života. Pro ně je odpočinkem od uctívání, jež vytváří instrukce a výcvik v aréně zkoušení tohoto světa. Je také prostředkem k znovusetkání se svými přáteli a známými, ze kterých devadesát devět ze sta již odešlo na další svět. Je prostředkem vstoupení do jejich skutečné vlasti a věčného bydliště radosti. Je také pozváním z vězení tohoto světa do Rajských zahrad. A je také časem, kdy obdrží svou mzdu ze štědrosti Nejmilosrdnějšího Stvořitele jako náhradu za služby pro Něj vykonané. Je-li realita smrti takováto, neměla by být považována jako děsivá, ale naopak jako uvedení do milosti a radosti.

Mimoto někteří věřící se obávali smrti ne kvůli hrůze z ní, ale protože doufali, že získají zásluhy navíc, když vykonají další dobré skutky s povinnostmi pokračujícího života.

Ano, pro věřící lid je smrt dveřmi do božské milosti, zatímco pro lid špatného vedení je propastí do věčné temnoty.

DESÁTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří si zbytečně děláte starosti! Děláte si starosti s vážností vaší nemoci a tyto obavy to ještě zhoršují. Chcete-li, aby vaše nemoc byla mírnější, zkuste se nestrachovat. To znamená, myslíte na prospěch vaší nemoci, odměnu za ni a na to, že rychle uteče; to odstraní obavy a usekne nemoc v kořeni.

Vskutku obavy zdvojnásobují nemoc, protože způsobují netělesnou nemoc srdce tvořící základ tělesné nemoci, tělesná nemoc je z toho živa a setrvává. Ustanou-li obavy skrze odevzdání, spokojenost a porozumnění důvodu nemoci, velká část nemoci je vymýcena; stane se mírnější a po částech zmizí. Někdy se nepatrná tělesná nemoc zvětší desetkrát jen díky úzkosti. Rozplyne-li se úzkost, devět desetin nemoci zmizí.

Obavy nemoc zvětšují. Jsou také nařčením božské moudrosti, výtkou k božské milosti a stížností na Milosrdného Stvořitele. Z tohoto důvodu je obávající se člověk zamítnut, a to zhorší jeho nemoc zcela v rozporu s přirozeným

procesem hojení. Ano, stejně jako vděk zvyšuje milost, tak stížnosti zvětšují nemoc a soužení.

Navíc, obavy samy jsou nemocí. Jejich léčbou je uznání moudrosti v nemoci a jejího důvodu. Když už jste toto pochopili, naneste balzám na vaše starosti a najděte úlevu! Řekněte "Ah!" místo "Oh!" a "Všechna chvála Bohu za každou situaci" místo vzdychání a naříkání.

JEDENÁCTÝ LÉK

Ó, moji netrpěliví nemocní bratři! Přestože vám nemoc způsobuje naléhavé utrpení, od začátku do dneška přináší duchovní radosti a potěšení vyvstávající z odměny obdržené za výdrž. Ode dneška, ba i od této hodiny nemoc neexistuje a zajisté žádná bolest není trpěna z něčeho, co neexistuje. A není-li bolesti, nemůže být utrpení. Stáváte se netrpělivými, jelikož si věci představujete špatně. Tělesná nemoc předcházející dnešku a její bolesti obojí odešly; vše, co zůstává, jsou pouze odměny za ně a radost nad jejich odchodem. To by vám mělo poskytnout užitek a potěšení, takže

jsou bláznivé myšlenky na minulé dny a pocity zármutku a netrpělivosti. Budoucí dny ještě nepřišly. Nyní je rozebírat a cítit se rozrušený a netrpělivý představováním si dne, který neexistuje, a nemoci, která neexistuje, a utrpení, které neexistuje, to je poskytnutí existence třem neexistujícím věcem - není-li toto bláznivé, co je?

Pokud by předchozí hodina byla jednou z nemocí, vyvolávala by radost; a jelikož neexistuje čas následující tuto hodinu a obojí, nemoc i utrpení, neexistují, nerozhazujte napravo a nalevo moc trpělivosti danou vám Bohem Všemohoucím, ale ovládněte ji i přes bolest současné hodiny, řekněte: "Ó, Nejtrpělivější!" a vydržte.

DVANÁCTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří kvůli své nemoci nemůžete vykonávat uctívání a prosby a pociťujete zármutek, protože o ně přicházíte! Vizte, že je řečeno v Hadísu, že "Zbožný Věřící, který nemůže kvůli nemoci vykonávat své obvyklé náboženské povinnosti, obdrží stejnou odměnu za ně." Koná-li nemocný člověk trpělivě a

spoléhaje se na Boha své náboženské povinnosti do míry, jaké je schopen, nemoc převezme místo Sunny uctívání během období těžké nemoci – a to upřímnou formou.

Navíc nemoc nutí člověka porozumět své nemohoucnosti a slabosti; aby nabízel prosby ústně i jazykem své nemohoucnosti a slabosti. Protože Bůh Všemohoucí udělil člověku neomezenou nemohoucnost a nekonečnou slabost proto, aby ustavičně hledal u božského soudu a snažně prosil a pokorně žádal. Verš,

قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

“Rci: ‘Pán můj se o vás nepostará, nebudete-li jej vzývat;’ (25:77), znamená “jak důležití byste byli, pokud byste nenabízeli modlitby a prosby?” Dle toho upřímné modlitby a prosby jsou důvodem pro lidské stvoření a pro jeho hodnotu. Poněvadž je nemoc jedním ze způsobů, tak z tohoto pohledu by se na ni nemělo stěžovat, ale děkovat za ni Bohu a znovuzískáním zdraví by neměl být uzavřen kohoutek proseb, jež je otvírán nemocí.

TŘINÁCTÝ LÉK

Ó, nešťastní lidé, kteří si stěžujete na nemoc! Pro některé lidi je nemoc bohatým pokladem, božským darem. Každý nemocný člověk může takto přemýšlet o své nemoci.

Není známa stanovená hodina: aby byl člověk dopraven z naprosté beznaděje a nemohoucnosti a držen mezi nadějí a obavami, a tím uchován tento svět i posmrtný život, ve Své moudrosti Všemohoucí Bůh ukryl stanovenou hodinu; jež může nastat v kterýkoliv čas. Dostihne-li člověka v bludu, může způsobit bolestné rány věčnému životu.

Nicméně nemoc rozptyluje lehkovážnost; nutí člověka, aby přemýšlel o životě po smrti; připomíná smrt proto, aby se na ni mohl připravit. Některé nemoci jsou natolik prospěšné, že získávají pro člověka ve dvaceti dnech postavení, jakého by nedosáhl během dvaceti let.

Například mezi mými přáteli byli dva mladí lidé, nechť jim Bůh dá milost. Jedním byl Sabri z vesnice Ilema, druhý byl Vezirzade Mustafa z Islamkoye.

S úžasem jsem si všímal, že i přesto, že tito dva neuměli psát, byli mezi předními, co se týče upřímnosti a služby pro víru. Nevěděl jsem proč. Po jejich smrti jsem pochopil, že oba trpěli vážnou nemocí. Díky poučení z nemoci měli značnou bohabojnost, prováděli drahocenné služby, a dosáhli stavu prospěšného pro život po smrti na rozdíl od ostatních mladých, kteří lehkovážně ponechali povinné uctívání.

Dá-li Bůh, dva roky strádání v nemoci jim umožnilo získání miliónů let potěšení ve večném životě. Nyní rozumím, že modlitby, jež jsem za ně někdy prováděl pro jejich zdraví, byly prokletím, co se týče tohoto života. Dá-li Bůh, tak byly přijaty pro jejich dobro v životě po smrti.

Takto, dle mé víry, tito dva získali prospěch rovný deseti letům bohabojnosti. Pokud by jako někteří mladí lidé spoléhali na své mladí a dobré zdraví a vrhli sami sebe do lehkovážnosti a neřestí a následovali je, smrt by je zastihla rovnou uprostřed špíny jejich hříchů, a učinili by ze svých hrobů hnízdo

škorpiónů a hadů namísto pokladnice plné světel.

Jelikož nemoci přináší takovéto dobro, nemělo by být na ně stěžováno, ale měly by být snášeny trpělivě, spoléhajíc se na Boha, vlastně děkujíc Bohu a důvěřujíc Jeho milosti.

ČTRNÁCTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kohož zrak je postižen zákalem. Pokud byste věděli, jaké světlo a duchovní zrak je k nalezení pod zákalem pokrývajícím oči věřících, pak byste zvolali: "Tisíceré díky mému Milosrdnému Poskytovateli!" Abych vysvětlil tento balzám, měl bych popsat jednu příhodu.

Jednoho dne oslepla tetka Suleymana z Barly, která mne s naprotou oddaností a ochotou sloužila osm let. Dlužného jejímu dobrému mínění o mně, které bylo stokrát lepší, než jsem zasloužil, mě tato počestná žena zastihla u dveří mešity a požádala mne o mé modlitby za ní, aby jí byl navrácen zrak. Tak jsem z počestnosti požehnané ženy udělal přímlovčího v mých prosbách a snažně prose Boha

Všemohoucího jsem se pomodlil: “ Ó, můj Pane! Navrať jí zrak za její počestnost.” O dva dny později přišel oční lékař a odstranil zákal.

Čtyřicet dní později opět ztratila zrak. Byl jsem velice rozrušený a vřele jsem se za ni modlil. Dá-li Bůh, tyto modlitby budou přijaty pro její život po smrti, jinak by tyto mé modlitby byly mylnou kletbou. Zbývalo totiž čtyřicet dní do její smrti; o čtyřicet dní později zemřela- Nechť je jí Bůh milostiv.

Takto, raději než hledíc žalostně zrakem stárí na zahrady Barly, měla prospěch po smrti, protože může hledět čtyřicet tisíc let do Rajských zahrad. Protože její víra byla silná a byla naprosto počestná.

Ztratí-li věřící zrak a vstoupí-li do hrobu slepý, tak dle jeho stupně může vidět světlo v daleko větším rozsahu než ostatní ve svých hrobech. Tak jako my vidíme mnoho věcí na tomto světě, které slepí věřící nevidí, tak odejdou-li slepí s vírou, vidí daleko rozsáhleji než ostatní po smrti ve svých hrobech. V závislosti na své hodnotě můžou spatřit Rajské

zahrady a dívat se na ně jako v kině, jako by se dívali nejsilnějším dalekohledem.

Takto díky díkům a trpělivosti můžete najít za závojem zraku zrak plný světla, se kterým můžete shlédnout Ráj nad nebesy, zatímco stojíte na zemi. Ten, co pozvedne závoj zakrývající váš zrak, onen oční lékař, jenž vám umožní vidět tímto okem, tím je Korán.

PATNÁCTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří vzdycháte a bědujete. Nedívejte se na vnější stránku nemoci a odechněte si, zvažte její význam a buďte potěšeni. Pokud by byl význam nemoci špatný, Nejmilosrdnější Stvořitel by ji nedal služebníkům, které miluje nejvíce. Ptotože je Hadis, který znamená:

أَشَدُّ النَّاسِ بَلَاءً الْأَنْبِيَاءُ ثُمَّ الْأَوْلِيَاءُ الْأَمْثَلُ
فَالْأَمْثَلُ

“Nejvíce postiženi vážnými kalamitami jsou proroci, poté světci a ti jako oni.” Což znamená, “Ti, co jsou nejvíce postiženi kalamitami a obtížemi, jsou nejlepšími z lidstva, nejdokonalejšími.”

Ó, vy, jež vykřikujete a bědujete! Chcete-li se připojit k této oslnivé karavaně, tak nabízejte trpělivě vděčnost. Protože jestli si budete stěžovat, tak vás nepřijmou. Upadnete do jámy lidí špatného vedení a půjdete po temné cestě.

Ano, jsou určité nemoci, které, vedou-li ke smrti, jsou druhem mučednictví; vedou k podobnému stupni světctví. Například mučedníky se stanou ženy,³ jež zemřou při porodu, a lidé, jež zemřou pro bolesti břicha a utonutí, uhoření nebo mor. Je také mnoho požehnaných nemocí, jež získají stupeň světctví pro ty, jež na ně zemřou. Kromě toho nemoc, jelikož zmírňuje lásku a náklonnost k tomuto světu, smrtí ulehčuje odchod z tohoto světa, který je pro světské milovníky nesmírně těžký a bolestivý, a někdy činí odchod i žádoucím.

ŠESTNÁCTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří si stěžujete na své starosti! Nemoc pobízí k úctě a slitování,

³ Období, ve kterém může být získáno mučednictví prostřednictvím nemoci, je okolo čtyřiceti dní z šestinedělí.

které jsou nejdůležitějšími a dobrými v lidském společenském životě. Protože zachraňují člověka ze soběstačnosti, která jej dohání k nespolečenskosti a bezcitnosti. Protože dle významu verše,

إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيْطُنَىٰ أَنْ رَأَاهُ اسْتَغْنَىٰ

“Člověk vzpurným se stává, neb za soběstačného se pokládá,” (96:6-7) zlo velící duše, která se cítí soběstačná díky dobrému zdraví a blahobytu, nepociťuje v mnohých situacích úctu ke svým bratrům, kteří si to zasluhují. A necítí soucit s nemocnými a zasaženými pohromou, ačkoli zasluhují vlídnost a lítost. Když onemocní, porozumí své vlastní slabosti a nouzi a má úctu ke svým bratrům, jež si ji zaslouží. Váží si svých věřících bratrů, kteří ho navštěvují a pomáhají mu. Cítí lidskou ochotu, jež vyvstává z pocitu sounáležitosti, a soucit s lidmi postiženými pohromami, což jsou nejdůležitější vlastnosti islámu. A porovnává je se sebou, cítí s nimi doslovnou lítost a soucítí s nimi. Dělá, co je v jeho silách, aby jim pomohl, a v neposlední řadě se za ně modlí a navštěvuje je a ptá

se, jak se mají, což je podle Sharii Sunna, a takto získává odměnu.

SEDMNÁCTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé stěžující si, že nemůžete kvůli nemoci dobře pracovat! Nabídněte díky! Je to právě nemoc, která otevírá dveře k nejupřímnější dobré práci. Ještě navíc k neustálému získávání odměny pro nemocného a pro ty, jež se o něj starají pro Boží potěšení, je nemoc nejdůležitějším prostředkem pro přijmutí proseb.

Zajisté je za opatrování nemocného významná odměna pro věřící. Optání, jak se jim daří, a navštěvování nemocných – nepřetěžuje-li je to – je Sunna a také je odčiněním hříchů. V Hadísu se říká: “Dostaňte modlitby nemocných, neboť ty jsou přijatelné.”

Opatrování nemocných, hlavně jsou-li to příbuzní, hlavně rodiče, je důležitým uctíváním, plodícím významnou odměnu. Potěsit srdce nemocného člověka a utěšit ho je druhem důležité dobročinnosti. Šťastný to člověk, který těší dojatá srdce otce a matky v době nemoci, a obdrží

jejich modlitby. I andělé tleskají, volajíce “Mashallah!, Barekallah!” tomuto věrnému konání dobrých potomků, kteří odpovídají dokonalou úctou a synovskou ochotou v době nemoci svých rodičů, ukazující vznešenost lidstva – protože oni jsou nejvíce hodni úcty v životě společnosti.

Ano, v době nemoci jsou prožívána potěšení vyvstávající z ochoty, lítosti a soucitu lidí kolem a jsou nejmilejšími a snižují bolesti nemoci na nulu. Přijatelnost modliteb nemocných je důležitou záležitostí. Během posledních třiceti nebo čtyřiceti let jsem se já sám modlil za vyléčení bolesti v kříži, která mne trápí. Nicméně jsem pochopil, že tato nemoc byla darovanou modlitbou. Protože modlitba nemůže být odňata modlitbou; to jest nemůže odejmout sama sebe, pochopil jsem, že důsledek modlitby přísluší posmrtnému životu⁴, a to je druhem uctívání, protože nemocí jeden pozná svou nemohoucnost a hledá

⁴ Ano, zatímco jsou určité nemoci důvodem pro existenci proseb, tak jsou-li prosby příčinou pro neexistenci nemoci, existence proseb by byla příčinou své vlastní neexistence, a to se nemůže stát.

útočiště u božího soudu. Tudíž i přesto, že jsem třicet let nabízel prosby za uzdravení a očividně nebyly moje modlitby přijaty, tak mne ani nenapadlo s nimi přestat. Protože nemoc je časem pro prosby. Vyléčení není výsledkem proseb. Odmění-li Všemoudrý a Milosrdný Jediný uzdravením, tak tomu učiní ze Svého hojného milosrdenství.

A navíc, nejsou-li prosby vyslyšeny tak, jak si přejeme, nemělo by být řečeno, že nejsou přijaty. Všemoudrý Stvořitel ví lépe než my; dává, cokoliv je pro nás prospěšné. Někdy směřuje naše modlitby pro tento svět směrem k životu po smrti, a takto je přijme. V každém případě prosba, jež je upřímná díky nemoci a vzestává ze slabosti, nemohoucnosti, skromnosti a nouze, je velice blízko k přijetí. Nemoc činí prosby upřímnými. Nemocní věřící a věřící, kteří se o ně starají, by měli získat výhody z těchto proseb.

OSMNÁCTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé, kteří přestáváte nabízet díky a věnujete se stížnostem!

Stížnost vzestává z práv a žádné z vašich práv nebylo porušeno, abyste si mohli stěžovat. Vlastně je nespočítatelně díky, jež jsou vaší povinností, vaším právem, a ty jste nepředvedli. Aniž by vám Bůh Všemohoucí dal právo, tak si stěžujete, jako byste se jej dožadovali, na což nemáte nárok. Nemůžete se dívat na ostatní, jež jsou nad vámi, co se týče stupně zdraví, a stěžovat si. Spíše je vaší povinností podívat se na ty, jež jsou níže než vy, co se týče zdraví, a nabídnout vděčnost. Máte-li zlomenou ruku, podívejte se na ty, jejichž zlomenina je vážnější. Máte-li pouze jedno oko, podívejte se na slepé, kteří postrádají obě, a nabídněte díky Bohu!

Zajisté nikdo nemá právo dívat se na ty, jež jsou na vyšší úrovni s hojností, a stěžovat si. Co se týče utrpení, má každý právo dívat se na ty pod sebou proto, aby nabízeli díky. Tato zvláštnost byla vysvětlena na několika místech Risale-i Nur v porovnání, jejichž shrnutím je toto:

Člověk vezme ubohého muže na vrchol minaretu. Na každém schodu mu dá jiný dárek, jinou odměnu. Úplně na vrcholu

mu dá největší dar. Přestože chce děkovat a být vděčný za všechny tyto dary, tak tento podrážděný muž zapomene na všechny dary obdržené na každém schodu nebo je nepovažuje za důležité, a aniž by projevoval vděčnosti, se podívá nad sebe a začne si stěžovat říkáje, “ Kdyby jenom byl minaret vyšší, mohl jsem šplhat ještě výš. Proč není vysoký jako támhle ta hora nebo támhle ten další minaret?” Jaký by to byl ohromný nevděk, pokud by si takto začal stěžovat, jaká špatnost!

A stejně tak člověk vznikne z ničeho nikoliv jako skála nebo strom nebo zvíře, ale jako člověk a Muslim a povětšinu času je mu dopráno dobrého zdraví a hojnosti. I přes tohle všechno si stěžovat a být netrpělivý, protože není hoden některých darů nebo protože je ztratil kvůli špatné volbě nebo zneužití nebo protože je nemohl získat, a kritizovat Boha říkáje: “ Co jsem udělal, že se mně toto stalo?”, to je stavem mysli a duchovní nemocí katastrofálnější než tělesnou. Tak jako boj se zlomenou rukou, stížnost zhoršuje jeho nemoc. Rozumný to člověk, jež se v souladu s veršem,

لِكُلِّ مُصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَأَنَا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

“Kteří, když postihne je neštěstí, hovoří: ‘My Bohu patříme a my k Němu se navrátíme!’” (2:156) podvolí a je trpělivý tak, aby nemoc mohla dokončit své povinnosti a poté odejít.

DEVATENÁCTÝ LÉK

Tak jako jméno Věčně Žádoucí Jediný, “nejkrásnější jména naznačují“, že všechny jména Překrásného Jediného, Jemuž Sláva náleží, jsou krásná. Mezi bytím život je nejjemnějším, nejkrásnějším a nejúplnějším zrcadlem Věčně Žádoucího. Zrcadlo, ve kterém se odráží krása, se stane krásným. Zrcadlo zobrazující ctnost krásy se stane krásným. Tak jako je dobré a krásné, co se stane se zrcadlem krásou, tak také ve skutečnosti je dobré cokoliv, co se přihodí v životě. Protože zobrazuje nejkrásnější otisky nejkrásnějších jmen, jež jsou dobrá a krásná.

Život se stane nedostatečným zrcadlem, uplyne-li jednotvárně v neustálém zdraví a prospěchu. Z jedné stránky naznačuje nonexistenci, nebytí a nicotu a zapřičiňuje

únavu. Snižuje životní hodnotu a přeměňuje potěšení života na utrpení. Kvůli myšlence, že jeho čas uteče rychle, z nudy se člověk vrhne do neřesti nebo pobavení. Stane se nepřátelským svému cennému životu a chce ho zabít, aby rychle uplynul, jako by byl uvězněním. Ale když se obrátí ke změně a činu a jinému rozpoložení, život ukáže svou hodnotu, svou důležitost a radosti. Takový člověk nechce, aby jeho život uplynul rychle, i pokud plyne v těžkostech a soužení. Otráveně si nestěžuje, říká: "Běda! Slunce ještě nezapadlo," nebo "Ještě je noc".

Ano, zeptejte se ušlechtilého, bohatého pána, jež je bez práce a žije v přepychu: "Jak se máte?" Jste nucen slyšet žalostnou odpověď jako: " Čas neutíká. Zahrajme si vrhcáby. Nebo najděme nějakou zábavu na zabití času." Nebo uslyšíte stížnosti vyvstávající ze světské touhy, jako: " Já to nemám; pokud bych jenom měl tohle a tamto."

Poté se zeptejte někoho postiženého pohromou nebo dělníka nebo chudáka žijícího v bídě: "Jak se máte?" Je-li

rozumný, odpoví vám: “ Všechny díky Bohu, pracuji. Jen aby večer nenadešel tak brzo, abych mohl dokončit tuto práci! Čas běží tak rychle a stejně tak život; letí. Zajisté věci jsou pro mne obtížné, ale i to uteče jako voda. Všechno běží rychle.” Ve skutečnosti říká, jak cenný je život a jak moc lituje, že ubíhá. To znamená, že chápe potěšení a cenu života skrze strádání a námahu. Jako pohodlí a zdraví činí život trpký nutí jednoho doufat, že rychle uplyne.

Moji nemocní bratři! Pochopte, že nonexistence je původem a zdrojem neštěstí a zla, ba i hříchů, jak je rozhodně prokázáno do detailu v dalších částech Risale-i Nur. Tedy jde-li o nonexistenci, je zlá. Jednotvárné situace jako pohodlí, klid, pokoj a pozastavení mají blízko k neexistenci a nicotě, a proto nechávají pocítit temnotu nonexistence a zapříčiňují strádání. Pokud jde o čin a změnu, jsou existencí a nechávají pocítit existenci. A existence je zkrátka dobrá; je světlem.

Poněvadž skutečnost je taková, vaše nemoc vám byla poslána jako host, aby prováděla mnoho povinností, jako je

vyčištění vašeho cenného života a jeho upevnění a vzestup, a aby ve vás probudila další lidské schopnosti pomáhající vašemu nemocnému tělu a projevující pestrá jména Nejmoudřejšího Tvůrce. Dá-li Bůh, rychle provede své povinnosti a odejde a řekne dobrému zdraví: " Pojd' a zůstaň natrvalo na mém místě a učiň své povinnosti. Tento dům je tvůj. Zůstaň zde v dobrém zdraví."

DVACÁTÝ LÉK

Ó, nemocní lidé hledající lék pro své potíže! Nemoc je dvojího druhu. Jedna je skutečná a druhá domnělá. Pro každou z těchto skutečných nemocí uschoval Všemoudrý a Slavný Léčitel lék ve Své mocné lékárně Země. Je dovoleno dostat léky a použít je k léčení, ale každý by si měl být vědom, že jejich účinek a léčba jsou od Boha Všemohoucího. On je tím, kdo nemoc dává a také poskytuje léčbu.

Následujíc doporučení nadaných, Bohabojní lékaři jsou účinnou léčbou. Protože většina nemocí vychází ze zneužívání, nedostatku abstinence, plýtvání, chyb, promarnění a nedostatku

péče. Zbožný lékař jistě poradí a poučí v mezích povoleného. Zakáže zneužívání a přemíru a utěší. Nemocný člověk věří jeho radám a útěše, a jeho nemoc se zmírní; vytvoří to pro něj lehkost namísto utrpení.

Ale když dojde na domnělou nemoc, tak je neúčinnějším lékem nepřikládání důležitosti. Čím více důležitosti je tomu dáno, tím více roste a zvětšuje se. Je-li přehlížena, zmenší se a rozptýlí. Čím více jsou včely rozrušené, tím více se rojí kolem hlavy, ale rozptýlí se, není-li jim věnována pozornost. Podobně, čím větší důležitost někdo přikládá kusu provazu vlnícího se větrem ve tmě a představě, kterou to vyvolává, tím více to narůstá a nutí člověka uprchnout jako blázna. Zatímco nevěnuje-li tomu člověk pozornost, vidí, že se jedná o obyčejný kus provazu, a nikoliv hada, a směje se svému strachu a úzkosti.

Je-li hypochondrie chronická, je proměněna ve skutečnost. Je to vážná nemoc postihující úzkostlivé a ty poddávající se představám; takoví lidé dělají z komára velblouda a jejich morálka

je zničena. A setkají-li se s nepříjemným "polovičním" lékařem nebo nečestným lékařem, to ještě povzbudí jejich hypochondrii. Jsou-li bohatí, ztratí své bohatství, nebo ztratí svůj zdravý rozum či zdraví.

DVACÁTÝ PRVNÍ LÉK

Moji nemocní bratři! Vaše nemoc je provázena tělesnou bolestí. Ale vy jste obklopeni významným duchovním potěšením, které odstraní její následek. Protože je-li s vámi váš otec, matka a příbuzní, jejich upřímný soucit, na nějž jste již od dětství zapomněli, bude znovu probuzen a opět uzříte milé pohledy, jakých se vám dostávalo v dětství. A navíc vás obklopí přátelství, jež bylo tajemstvím a ukryto; aby se na vás dívalo s láskou skrze půvab nemoci. Z tohoto pohledu je vaše tělesná nemoc zmírněna na nepatrnou. Taktéž jste se stali pánem pánů, poněvadž ti, kterým jste dříve pyšně sloužili, slouží teď vlídně vám. Navíc jste k sobě přitáhli pocit sounáležitosti a lidské vlídnosti v lidech, a tím jste našli početné nápomocné přátele

a milé společníky. A dále jste obdrželi příkaz od vaší nemoci odpočinout si od mnoha namáhavých povinností. Zajisté, z pohledu těchto nehmotných potěšení by vás měla vaše bezvýznamná bolest přimět k díkům ne ke stížnostem.

DVACÁTÝ DRUHÝ LÉK

Moji bratři, zasáhnutí vážnou nemocí jakou je mrtvice! Prvně vám dám dobrou zprávu, že pro věřící je mrtvice považována za požehnanou. Před dlouhým časem jsem toto slýchal od světce a nechápal jsem důvod. Nyní mne jeden z důvodů napadl následovně:

Aby lidé dosáhli spojení s Bohem Všemohoucím a byli ochráněni od nebezpečí tohoto světa a aby vyhráli věčnou radost, vybrali si následování dvou zásad:

První je očekávání smrti. Myšlení, že obojí je přechodné, i svět i oni sami jsou dočasní hosté naložení povinnostmi, a takto pracují pro věčný život.

Druhá: Prostřednictvím půstu, vykonáváním náboženských povinností a odříkavým způsobem života se pokouší

ubít zlovelící duši, a být zachráněni od jejího nebezpečí a slepých emocí.

A vy moji bratři, kteří jste ztratili zdraví z poloviny těla! Bez toho, aniž byste si je vybrali, vám byly dány tyto dvě zásady, které jsou stručné a jednoduché a přináší radost. Takto vás tedy váš stav varuje před pomíjivou přirozeností světa a člověkem jako přechodným hostem. Svět už vás více nemůže potápnout, ani nedbalost zakrývat vaše oči. A zajisté zlovelící duše nemůže oklamat chorobným chtíčem a zvířecí chutí k jídlu někoho ve stavu polovičního člověka; je rychle zachráněn ze soužení duše.

Takto, skrze tajemství víry v Boha a odevzdání se Mu a důvěru v Něj, věřící může mít prospěch v krátké době z vážné nemoci, jakou je mrtvice, podobajíc se náročným strastím světců. Vážná nemoc jako tato se stane neobyčejně lacinou.

DVACÁTÝ TŘETÍ LÉK

Nešťastní nemocní lidé, kteří jste sami a neznámými! I kdyby vaše samota a vyhnanství společně s vaší nemocí vyvolaly sympatie v nejtvrdějších srdcích

a přivodily laskavost a soucit s vámi, mohlo by to být náhradou za vašeho Nejslitovnějšího Stvořitele? Protože On uvádí sám sebe na začátku každé Súry Koránu přívlastky “Milosrdný a Slitovný” a jediným zábleskem svého soucitu činí všechny matky pečující o své děti s báječnou něžností a jediným zábleskem Své milosti naplní každé jaro povrch země dary. Věčný život v Ráji společně se všemi svými divy je pouze jednou ukázkou Jeho milosti. Tak zajisté váš vztah k Němu vírou, rozpoznáním a prosbami jazykem bezmocnosti, vyvstávající z vaší nemoci a trápení vaší samoty ve vyhnanství, přitáhnou pohledy Jeho milosti k vám, což nahradí všechno. Poněvadž On existuje a dívá se na vás, tak všechno existuje pro vás. Ti, jež jsou skutečně sami a ve vyhnanství, jsou ti, jež s Ním nejsou propojeni vírou a odevzdáním nebo nepřikládají žádnou důležitost tomuto vztahu.

DVACÁTÝ ČTVRTÝ LÉK

Ó, vy, kteří pečujete o nemocné děti nebo o staré lidi, kteří jsou jako nevinné děti! Před vámi je důležitý obchod pro

život po smrti. Získejte tento obchod elánem a úsilím! Je prokázáno lidmi skutečností, že nemoci nevinných dětí jsou jako zkoušky a cvičení pro jejich křehká tělíčka, a injekce a boží zkoušky jim v budoucnosti dovolují snášet pozdvižení světa; společně s mnoha příklady moudrosti náležitými dětskému světskému životu, namísto odčinění hříchů v dospělosti, což hledí k duchovnímu životu a je prostředkem k očištění života, nemoci jsou jako injekce zajišťující duchovní pokrok dítěte v budoucnosti nebo v životě po smrti; a nabytá zásluha z takových nemocí je zapsána do knihy dobrých skutků rodičům, hlavně matce, která tajemstvím slitování upřednostňuje zdraví svého dítěte nad svým vlastním.

A také za pečování o staré lidi, jak je zaznamenáno ve výkladech a mnoha historických událostech, že zároveň s obdržením veliké odměny, obdržet modlitby starých lidí a hlavně rodičů, a učinit jejich srdce šťastnými a oddaně jim sloužit, je prostředkem ke štěstí i na tomto světě i v životě po smrti. A je prokázáno v mnoha událostech, že šťastnému dítěti

poslouchajícimu své rodiče se dostane stejného zacházení od svých dětí a že zraní-li bídné dítě své rodiče, bude potrestáno mnoha pohromami na tomto světě, tak i v životě po smrti. Ano, nejenom péče o staré příbuzné a nevinné, ale také o věřící, potkáme-li nějaké-jelikož ve víře je skutečné bratrství- a sloužení úctyhodným potřebným starým lidem, jak nejlépe umíme, je požadováno Islámem.

DVACÁTÝ PÁTÝ LÉK

Moji nemocní bratři! Chcete-li nejvíc prospěšnou a vskutku potěšující posvátnou léčbu, tak rozvíjejte svou víru! Tj. pokáním a hledáním odpuštění a pěti denními modlitbami a uctíváním, použijte víru, tu posvátnou léčbu, a léky, které vyvstávají z víry.

Vskutku láska a náklonnost k tomuto světu se podobá nemocnému, nehmotnému, nedbajícimu bytí tak velikému jako svět. Prokázali jsme na mnoha místech *Risale-i Nur*, že víra léčí ono nehmotné vaše bytí veliké jako svět, jež je potlučeno a dobito závaný smrti a oddělení, a

zachraňuje ho z ran a vskutku ho léčí. Zde zkrátím diskusi, abych vás neunavoval.

Lék víry ukazuje svůj účinek prostřednictvím vašeho vykonávání vašich náboženských povinností, jak jen to je možné. Nedbalost, nemorálnost, chtivost duše a nedovolená zábava zabraňují účinnosti tohoto léku. Poněvadž nemoc odstraňuje nedbalost, ubírá chuť, je překážkou k nedovoleným radostem, využijte toho. Použijte posvátné léky a světlo víry pokáním a hledáním odpuštění a modlitby a prosby.

Nechť Bůh Všemohoucí navrátí vaše zdraví a učiní vaše nemoci odčiněním hříchů. Ámen. Ámen. Ámen.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَيْنَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ
لَوْلَا أَنْ هَدَيْنَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ طِبِّ الْقُلُوْبِ وَ
 دَوَائِهَا وَ عَافِيَةِ الْاَبْدَانِ وَ شِفَائِهَا وَ نُورِ
 الْاَبْصَارِ وَ ضِيَائِهَا وَ عَلٰى آلِهِ وَ صَحْبِهِ وَ سَلَّمَ

“A budou říkat: Chvála Bohu, jenž nás sem uvedl! My sami bychom nebyli našli správnou cestu, kdyby nás Bůh nebyl na ni zavedl; a přinesli nám poslové Pána našeho pravdu.” (7:43)

“Sláva Tobě, my máme vědění jen o tom, čemus nás Ty naučil, neboť Tys jediný vševědoucí, moudrý!” (2:32)

Ó Bože! Uděl požehnání našemu učiteli Muhammedovi, léku pro naše srdce a jejich balzám, dobrému zdraví našich těl a jejich léčení, světlu našich očí a jejich jasu, a jeho Rodině a Společníkům, a uděl jim mír.

SEDMNÁCTÝ DOPIS

(Dodatek k Dvacátému Pátému Záblesku)

Upřímná soustrast. Dopis po smrti dítěte.

بِاسْمِهِ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Jeho jménem buď On oslavován.

Není věci, jež by chválu Jeho neslavila.

Můj drahý bratře ve víře, pane Hafize
Halide!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ
قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

“Ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného!”

*“Oznam zvěst radostnou trpělivým kteří,
když postihne je neštěstí, hovoří: “My Bohu
patříme a my k Němu se navrátíme!” (2:155-6)*

Můj bratře, zpráva o smrti vašeho dítěte mne zarmoutila. Ale je to **اَلْحُكْمُ لِلّٰهِ** Boží příkaz a spokojenost s Božím nařízením a odevzdání se Božímu určení je známkou Islámu. Nechť Vám Bůh Všemohoucí dá trpělivost. A nechť učiní vaše zesnulé dítě vaším přímluvčím v životě po smrti. Vysvětlím Pět Bodů, jež jsou skutečně dobrými zprávami a útěchou pro Vás a zbožné věřící, jako jste vy:

První Bod: Význam fráze v Koránu, **وَلَدَانٌ مُّخَلَّدُونَ** „*chlapci mládí věčného*“ (56:17, 76:19), je takový: touto frází verš naznačuje a přináší dobré zprávy, že děti věřících, které zemřou před dosažením zralosti, zůstanou neustále věčnými, líbeznými dětmi ve stavu hodném Ráje; že budou věčnými prostředky potěšení v objetí otců a matek, kteří vstoupí do Ráje; že jako milující děti zajistí nejsladší potěšení svým rodičům; že všechny příjemné věci budou nalezeny v Ráji; a že nemají pravdu ti, jež tvrdí, že v Ráji nebudou milující děti, poněvadž to není

místo rozmnožování; a že získání miliónů let čisté, bezbolestné lásky milujících, věčných dětí na místo krátké doby deseti let milujících dětí, smísených s trápeními tohoto světa, toť ohromný pramen radosti pro věřící.

Druhý Bod: Jednou byl ve vězení muž. Poslali k němu jedno z jeho milovaných dětí. Nešťastný vězeň nesl své vlastní trápení a také se rmoutil nad strádáním dítěte, jelikož mu nemohl poskytnout pohodlí. Poté k němu milosrdný soudce poslal muže se vzkazem, na kterém stálo: "Zajisté je toto dítě vaše, ale je předmětem pozornosti mé a mých lidí. Vzal bych jej a staral bych se o něj v krásném paláci." Muž se rozplakal. Řekl: "Nedám své dítě, které je mou útěchou!" Jeho přátelé mu řekli: "Tvůj žal nemá význam. Není ti ho líto, půjde do prostorného, potěšujícího paláce namísto tohoto špinavého, zapáchajícího, hrozivého vězení. Lituješ-li sám sebe a hledáš-li prospěch pro sebe, zůstane-li tvé dítě tady, vytrpíš hodně strádání a bolesti nad obtížemi dítěte kvůli svému jedinému, pochybnému, dočasnému prospěchu. Jestli tam půjde,

bude to tisíce výhod pro tebe, protože upoutá královu pozornost a bude jako tvůj přímluvčí. Král bude chtít, aby se s tebou setkalo. Zajistí ho nepošle do vězení, abys ho viděl; propustí tě z vězení, povolá tě do paláce a dovolí ti setkat se tam s tvým dítětem. Pod podmínkou, že důvěřuješ králi a posloucháš ho..."

Můj drahý bratře, tak jako v tomto porovnání musíš přemýšlet takto jako ostatní věřící po smrti svých dětí: dítě bylo nevinné a jeho Stvořitel je Nejmilosrdnější a Nejštědřejší. Odebral ho pod nejlepší ochranu a milost na místo mé nedostačující výchovy a slitování. Vysvobodil ho z těžkého, obtížného vězení tohoto světa a poslal ho do Rajských zahrad. Jaké to potěšení pro dítě! Pokud by zůstal na tomto světě, kdo ví, jaký by byl. Proto ho nelituji. Považuji ho za šťastného. Pro mne zůstal prospěch, necítím lítost sám se sebou a netruchlím a nermoutím se. Protože pokud by setrval na tomto světě, zajistil by deset let dětské, dočasné lásky namíchané s bolestí. Pokud by byl počestný a schopný v záležitostech tohoto světa, možná by mně byl

nápomocný. Ale svou smrtí se stal přímlovčím, jež je jako deset miliónů let dětské lásky v nekonečném Ráji a věčným potěšením. Jistě, ten, který ztrácí nějaký pochybný, bezprostřední užitek a získává tisíce jistých, odložených užitek, neukazuje smutek a žal, ani zoufale nevykřikuje.

Třetí Bod: Zemřelé dítě bylo stvořením, služebníkem a dohromady se všemi vlastnostmi výtvozem Nejmilosrdnějšího Stvořitele, a Jemu náleže bylo přítelem svým rodičům, kterým bylo dočasně dáno pod dohled. On učinil otce a matku služebníky dítěte. Jako odměnu za tyto jejich služby jim poskytl příjemný pocit jako jejich bezprostřední plat. Nyní, vezme-li onen Nejmilosrdnější Stvořitel, vlastníci devět set devadesát devět částí dítěte z tisíce, jako požadavek milosti a moudrosti dítě od vás a ukončí-li vaše služby, plakat bolestí a zoufalstvím prostřednictvím oné jediné patrné části z pohledu skutečného vlastníka tisíce částí způsobem připomínajícím stěžování není prospěšné věřícímu; raději prospívá lidem zanedbávání a špatného vedení.

Čtvrtý Bod: Pokud by byl svět věčný a člověk by na něm měl žít věčně a odloučení by bylo věčné, pak by těžký smutek a zoufalé trápení měly nějaký význam. Ale poněvadž je tento svět zájezdním hostincem, tak tam, kam odešlo zemřelé dítě, vy a my také půjdeme. Navíc není tato smrt obzvláště pro něj, je to všeobecná cesta. A jelikož odloučení není stálé, v budoucnosti, v životě po smrti se s ním setkáte. Musíme říci, *Boží je to příkaz*, On ho dal a On jej vzal. Musíme říci, “Všechna chvála Bohu za každou situaci,” a trpělivě nabídnout díky.

Pátý Bod: Slitování, jedno z nejjemnějších, nejkrásnějších, nejsouhlasnějších a nejsladších oznámení Boží milosti, je třpytivým elixírem. Je mnohem jasnějším než vášnivá láska. Rychle se stane prostředkem spojení s Bohem Všemohoucím. Stejně tak, jako je obrazná láska a světská láska přeměněna na skutečnou lásku s velkými obtížemi, a tak nalezne Boha Všemohoucího, tak také slitování připoutá srdce k Bohu Všemohoucímu kratší, čistější cestou - a bez obtíží. Oba,

otec i matka, milují své dítě více než celý svět. Když je od nich jejich dítě vzato, mají-li štěstí a jsou-li skutečnými věřícími, obrátí to jejich pohledy od světa a naleznou Skutečného Dárce Hojnosti. Tím je řečeno: "Jelikož je svět přechodný, není hoden připoutání se srdcem." Kamkoliv odešlo dítě, vytvoří se pouto s oním místem a získá pro člověka vysoké duchovní postavení.

Lidé zanedbání a špatného vedení jsou připraveni o potěšení a dobré zprávy těchto Pěti Bodů. Z následujícího můžete vidět, jak smutná je jejich situace: vidí své jediné dítě uprostřed smrti a kvůli jejich představě světa jako věčného a jako výsledek jejich lehkovážnosti a špatného vedení vidí smrt jako non-existenci a věčné odloučení. Vidí ho pod zemí v jeho hrobě namísto jeho měkké postele a kvůli své lehkovážnosti a špatnému vedení nemyslí na Ráj milosti a nebesa hojnosti Nejmilosrdnějšího z Milosrdných; můžete porovnat, jakou trpí beznadějnou bolestí a smutkem. Zatímco víra a Islám říkají věřícím: Jeho Nejmilosrdnější Stvořitel vezme toto vaše dítě, jež je ve spárách

smrti, z tohoto nečistého světa a uvede ho do Ráje. Učiní z něj pro vás přimluvčího i věčné dítě. Odloučení je dočasné, nedělejte si starosti. Řekněte,

الْحُكْمُ لِلَّهِ * إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

příkaz je Boží "My Bohu patříme a my k Němu se navrátíme", a neste to trpělivě.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Tvoalý Jediný, On je Tvoalý Jediný.

Said Nursi

Druhý Záblesk

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ
 الرَّاحِمِينَ

“Ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného!”

“Jenž volal k Pánu svému: ‘Postihlo mne neštěstí, však tys nejslitovnější ze slitovníků!’”

Snažná prosba Jobova (Mír s ním), mistra trpělivosti, je dobře vyzkoušena i účinná. Přibližující se k verši bychom měli říkat v našich snažných prosbách :

رَبِّ إِنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

“Ó, můj Pane a Podpůrce! Vskutku jsem byl postižen újmou a Ty jsi Nejslitovnější ze Slitovníků.”

Podstata dobře známého příběhu Joba

(Mír s ním) je takováto:

Zatímco byl po dlouhou dobu postižen četnými ranami a bolestmi, připomínal si velikou odměnu obdržanou za nemoc, a snášel ji s největší trpělivostí. Ale později, když červy usazení v jeho ranách pronikli do jeho srdce a na jeho jazyk, místa připomínání a znalosti Boha, se obával poškození svých povinností uctívání, a tak řekl ve snažné prosbě ne pro své vlastní pohodlí, ale pro své uctívání Boha:

“Ó Pane! Postihlo mne utrpení; mé připomínání Tebe mým jazykem a mé uctívání Tebe mým srdcem utrpí.” Bůh Všemohoucí poté přijal tuto čistou, upřímnou, nezaujatou a oddanou prosbu tím nejzáračnějším stylem. Udělil Jobovi dokonalé zdraví a ukázal v něm mnoho slitování.

Tento Záblesk obsahuje pět bodů:

PRVNÍ BOD

Shodující se s vnějšími ranami a nemocemi Jobovými (Mír s ním), máme vnitřní choroby duše a srdce. Pokud by bylo naše vnitřní já obráceno ven a naše vnější já obráceno dovnitř, jeví bychom se více

ranění a nemocní než Job. Protože každý spáchaný hřích a každá pochybnost v našem srdci zanechává rány na našem srdci a naší duši.

Jobovy rány (Mír s ním) byly takové, že ohrozily jeho krátký světský život, ale naše vnitřní rány ohrožují náš nekonečně dlouhý věčný život. My potřebujeme Jobovy prosby tisíckrát více, než potřeboval on sám. Stejně jako červi, vynořující se z jeho ran, pronikli do jeho srdce a jazyka, tak také rány uvaleny na nás našimi hříchy a pokušení a pochybnosti vyvstávající z těchto ran proniknou- Bůh nás ochraňuj!- do našeho vnitřního srdce, sídla víry, a takto zraní víru. Taktéž pronikající do duchovního potěšení jazyka, tlumočnicka víry, způsobují, že se s odporem vyhýbá připomínání Boha, a umlčí jej.

Hřích pronikající do srdce jej začerní a zatemní, až uhasí světlo víry. V každém hříchu je cestička vedoucí k nevěře. Není-li tento hřích rychle vymýcen hledáním Božího odpuštění, naroste z červa do hada ohlodávajícího srdce.

Například člověk, který potajmu

spáchá ostudný hřích, se bude obávat hanby, dozvědí-li se to ostatní. Takto pro něj bude obtížné snášet existenci andělů a duchovních bytostí a bude toužit je popřít, i jen nepatrným náznakem.

Podobně ten, jenž spáchá závažný hřích zasluhující muka Pekla, si bude z celého srdce přát, aby Peklo neexistovalo, a kdykoli uslyší o hrozbě Ohně pekelného, bude jej zamítat i jen nepatrným náznakem a pochybností, dokud nepřijme ochranný štít pokání a žádání odpuštění.

Podobně ten, který neprovádí povinné modlitby a nevykonává své povinnosti uctívání, bude postižen nesnázemi stejně, jako by byl, pokud by zanedbal méně důležité povinnosti pod vedením menšího vladaře. Takto ho bude hrozně soužit jeho lenost v neplnění jeho závazků, i přes opakované výzvy Panovníka Věčnosti, a kvůli tomuto soužení bude toužit a říkat sám sobě: "Jenom kdyby nebyla povinnost uctívání!" A z toho vzplane touha popřít Boha a vůči Bohu přinese nepřátelství.

Vstoupí-li mu do srdce nějaká pochybnost o existenci Božského Bytí,

bude mít sklony ji přijmout jako přesvědčivý důkaz. Otevře se před ním široká brána ke zkáze. Ubožák netuší, že i přesto, že jej toto odmítnutí zbavilo nepatrných potíží povinnosti uctívání, udělal ze sebe, a to stejným odmítnutím, terč miliónům potížím daleko více nahánějícím hrůzu. Prchaje od kousnutí komára uvítá kousnutí hada.

Je mnoho dalších příkladů, jež mohou být chápány ve spojitosti s těmito třemi tak, že se stane patrným smysl,

بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ *Naopak srdce jejich*
zrezivěla. (83:14)

DRUHÝ BOD

Jak bylo vysvětleno ve Dvacátém Šestém Slově ohledně významu božského rozhodnutí známého jako osud, člověk nemá právo si stěžovat na utrpení a nemoc z následujících tří důvodů:

První Důvod: Bůh Nejvyšší stvořil oděv těla, do kterého oblékl člověka jako ukázkou Svého umění. Člověka učinil modelem, na kterém stříhá, přistřihuje, upravuje a mění oděv těla, takto ukazuje

manifestace rozmanitosti Svých jmen. Tak jako pro jméno Léčitel je nezbytná existence nemoci, tak také jméno Poskytovatel vyžaduje existenci hladu. A tak dále.

مَالِكُ الْمُلْكِ يَتَصَرَّفُ فِي مُلْكِهِ كَيْفَ يَشَاءُ

Pán Veškeré Nadvlády má možnost volného nakládání se Svou Nadvládou, jak si přeje.

Druhý Důvod: Život je zušlechťován, zdokonalován a dospívá pomocí utrpení a nemocí; přináší výsledky, dosahuje dokonalosti a naplňuje svůj vlastní smysl. Život plynoucí jednotvárně na pohovce snadnosti a pohodlí se ani ne tak podobá čistému dobru, jakým je bytí, jako spíše čistému zlu, jakým je nebytí; ve skutečnosti míří tímto směrem.

Třetí Důvod: Tento svět je prostorem testování, místem služby. Není místem potěšení, odměny a odplaty. A vezmeme-li v úvahu, že je místem služby a uctívání, tak nemoci a neštěstí – dokud neovlivní víru a jsou snášeny s trpělivostí – plně odpovídají službě a uctívání, ba i je posilují. Jelikož činí každou hodinu

uctívání rovnou dni uctívání, tak bychom měli nabízet díky namísto stěžování.

Vskutku uctívání je dvojí, kladné a záporné. Co je míněno kladným, je zřejmé. Záporné uctívání přichází, když si člověk zasažený neštěstím a nemocí uvědomí svou vlastní slabost a nemohoucnost, a obrací se ke svému Milosrdnému Pánu, hledá u Něho útočiště, modlí se k Němu, žádá Ho, a tímto nabízí čisté uctívání, do něhož žádné pokrytectví nepronikne. Snášeli-li to trpělivě, myslí-li na odměnu provázející neštěstí a nabízejí-li díky, poté každá uplynulá hodina bude počítána jako celý den strávený uctíváním. Jeho krátký život se stane velice dlouhým. Ba jsou i případy, kdy jediná minuta je počítána jako rovná celému dni uctívání.

Jednou jsem byl velice rozrušený kvůli hroznému nemoci, jež postihla jednoho z mých bratrů na věčnosti, Muhajira Hafize Ahmeda. Ale poté přišlo varování do mého srdce: "Blahopřej mu!" Každá jeho minuta je počítána jako celý den uctívání. V každém případě snášel svou nemoc s trpělivostí a vděčností.

TŘETÍ BOD

Jak jsme poukázali v jednom nebo dvouh Slovech, kdykoli se někdo zamyslí nad svým minulým životem, řekne ve svém srdci nebo svým jazykem buď "Ach!" nebo "Och!". Tedy buď okusí lítost, nebo řekne: "Díky a chvála Bohu!" Lítost je inspirována bolestmi vyvstávajícími z ukončení bývalých radostí a odloučení od nich. Protože ukončení radosti je bolest sama. Někdy chvilkové potěšení způsobí věčnou bolest. Přemýšlet nad tím je jako rozříznout ránu, způsobujíc vytrysknutí lítosti.

Trvalé duchovní potěšení vyplývající z ukončení chvilkové minulé bolesti, inspiruje člověka ke zvolání: "Díky a chvála Bohu!" Společně s touto vrozenou tendencí, zamýšlí-li se člověk nad odměnou vyplývající z neštěstí a odplatou čekající ho na věčném životě, uvědomí-li si, že jeho krátký život bude počítán za dlouhý život kvůli neštěstí, poté by měl být nejenom trpělivý, ale i vděčný. Měl by říci: "Chvála Bohu za každou jinou věc, než je nevíra a špatné vedení".

Obvykle je řečeno, že neštěstí trvá dlouho. Vskutku trvá dlouho, ale ne kvůli komplikacím a obavám, jak si lidé většinou představují, ale proto, že přináší životodárný výsledek, jakým je dlouhý život.

ČTVRTÝ BOD

Jak bylo vysvětleno v Prvním Zastavení Dvacátého Prvního Slova, síla schopnosti snášet utrpení, jež je dána člověku Bohem Všemohoucím, je postačující každému neštěstí, pokud není promarněna bezdůvodnými obavami. Ale převahou mámení, lidského zanedbání a představou tohoto života jako věčného promarní svou sílu schopnosti snášet utrpení minulosti a budoucnosti. Jeho schopnost snášet utrpení není rovna současným neštěstím, a začne si stěžovat. Je to, jako by – Bože chraň – si stěžoval lidstvu na Boha Všemohoucího. Nejneoprávněnějším, ba i bláznivým stylem si stěžuje, a ukazuje svůj nedostatek trpělivosti.

Bylo-li v minulém dnu neštěstí, utrpení již skončilo a zůstává pouze klid; bolest zmizela a potěšení z jejího odchodu

zůstává; potíže skončily a odměna zůstává. Tudíž by si nikdo neměl stěžovat, ale děkovat za potěšení. Neměl by nesnášet neštěstí, ale milovat jej. Pomíjivý minulý život bude počítán jako věčný a požehnaný díky neštěstí. Myslet na minulou bolest se zalíbením a poté promarnit svou trpělivost je bláznovství.

Vezmeme-li v úvahu nadcházející dny, poněvadž ty ještě nepřišly, je taktéž hloupost přemýšlet nad nemocí nebo neštěstím zrozeným během nich a ukázat netrpělivost. Říkat sám sobě: "Zítřka nebo pozítří budu hladový a žíznivý" a nalévat se vodou a cpát se chlebem dnes, to je úplné šílenství. Stejně tak přemýšlet nad neštěstím a nemocí, jež jsou ještě budoucí a nyní neexistují, trápit se s nimi již teď, ukazovat netrpělivost a trápit sám sebe bez jakéhokoliv donucení je taková hloupost, která si více nezaslouží slitování a soucit.

Krátce, tak jako vděčnost navyšuje boží odměnu, tak také stěžování navyšuje neštěstí a odstraňuje všechny příležitosti ke slitování.

Během První Světové Války byl jeden požehnaný člověk v Erzurum postižen

hroznou nemocí. Navštívil jsem ho a on si trpce stěžoval: "Po sto nocí jsem nebyl schopen položit si hlavu na polštář a spát." Byl jsem zarmoucen. Najednou mne napadla myšlenka a řekl jsem:

"Bratře, sto obtížných dní, které jsi prožil, jsou nyní jako sto šťastných dní. Nemysli na ně a nestěžuj si; raději se na ně podívej a buď vděčný. A pro budoucí dny, poněvadž ještě nenastaly, důvěřuj svému Milosrdnému a Soucitnému Pánu.

Neroň slzy dříve, než jsi poražen, neboj se ničeho, nedávej nebytí barvu bytí. Mysli na současnou hodinu; tvá síla trpělivosti snášet bolest je dostačující pro tuto hodinu. Nejednej jako rozzuřený velitel, který očekává posily na svém pravém křídle od nepřátelovy armády dezertující k němu zleva, a poté začne rozptylovat svou armádu v centru doleva a doprava předtím, než ho nepřítel dostihl napravo. Nepřítel poté zničí jeho střed, ponechaný oslabený, s minimálním úsilím. Bratře, nebuď jako on. Zmobilizuj veškerou svou sílu pro tuto současnou hodinu a mysli na boží milost, odměnu na věčnosti a na to, jak je tvůj krátký a

pomíjivý život přeměňován na dlouhý a věčný. Namísto trpkých stížností dávej radostné díky.”

S odechnutím řekl: “Chvála a díky Bohu, moje nemoc je teď pouhou desetinou toho, co byla.”

PÁTÝ BOD, skládající se ze tří záležitostí.

První záležitost: Skutečné a škodlivé neštěstí je takové, které ovlivňuje víru. Každý v každou dobu by měl hledat útočiště od neštěstí ve víře u božího soudu a volat o pomoc. Ale neštěstí, která ve skutečnosti víru neovlivňují, nejsou neštěstím. Některá jsou varováním od Nejmilosrdnějšího. Hodí-li pasák kámen po svých ovcích, když vstoupí na pastvu někoho jiného, ovce rozumí, že kámen je míněn jako varování, aby byly ochráněny před nebezpečným jednáním; vděčně se obrátí zpět. Stejně tak je mnoho patrných neštěstí, jež jsou božím varováním a napomenutím, další dává příležitost k pokání za hříchy a další, jež rozptyluje lidskou nedbalost, mu připomíná jeho lidskou nemohoucnost a

slabost, poskytujíc mu klid. Tak tedy takové neštěstí, jako je nemoc, není vůbec neštěstím, jak již bylo řečeno, ale spíše laskavostí boží a prostředek k očištění. Jeden výrok říká: "Tak jako strom shazuje své zralé ovoce při třesení, tak také hříchy opadávají s třesem v horečce."

Job (mír s ním) se nemodlil ve své snažné prosbě pro pohodlí své duše, ale požadoval vyléčení kvůli uctívání, když mu nemoc zabraňovala v připomínání si Boha jazykem a rozjímání o Bohu v jeho srdci.

Také my bychom měli, když snažně prosíme, učinit naším hlavním záměrem vyléčení nitra a duchovních ran vyvstávajících z hříchů.

Co se nemocí těla týká, můžeme hledat od nich útočiště, když brání našemu uctívání. Ale měli bychom tak činit pokornou a snažně prosící formou, ne nesouhlasně a žalostně. Přijmeme-li Boha jako našeho Pána a Podpůrce, poté také musíme přijmout vše, co On dává z Jeho možností Pána. Naznačovat a stěžovat si způsobem zahrnujícím námitky na božské rozhodnutí je druhem vytýkání božskému

rozhodnutí, obviněním proti Božské milosti. Ten, jenž kritizuje božské rozhodnutí, naráží svou hlavou do kovadliny a rozbíjí si ji. Kdokoli nařkne Božskou milost, bude o ni nevyhnutelně připraven. Použit zlomenou ruku k odplatě způsobí další poranění ruky. Tak také člověk, který zasažen neštěstím odpovídá nesouhlasným stěžováním a znepokojením, pouze násobí své neštěstí.

Druhá záležitost: Fyzická neštěstí rostou, jsou-li nahlížena jako ohromná, a zmenšují se, jsou-li nahlížena jako malá. Například někomu se zdá v noci sen. Věnuje-li tomu pozornost, sen se nafoukne a vyroste; nevěnuje-li tomu pozornost, zmizí. Taktéž snaží-li se někdo zahnat roj útočících včel, stanou se ještě agresivnějšími; zatímco nevěnuje-li se jim pozornost, rozptýlí se. Takto pohlíží-li někdo na fyzická neštěstí jako závažná a připustí jejich důležitost, porostou a způsobí v těle úzkost a zasadí kořen do srdce. Výsledkem bude vnitřní trápení, na které se upne vnější trápení, aby ochránilo samosebe. Ale je-li úzkost odstraněna spokojeností s božím soudem a důvěrou v

Boha, fyzické neštěstí postupně ztratí na intenzitě, vyschne a zmizí tak jako strom, jehož kořeny byly odseknuty. Jednou jsem složil následující verše jako vyličení této pravdy:

Neplačte nad neštěstím, Ó, ubozí, věřte v Boha!

Vězte, že pláč ztěžuje neštěstí a je velkou chybou. Nalezněte Toho, jež neštěstí posílá, a rozpoznajte dar v daru a potěšení.

Tak ponechte pláče a nabídněte díky; jako slavík usmějte se skrze vaše slzy!

Nenaleznete-li Jej, vězte, že celý svět je bolest v bolesti, pomíjivost a ztráta.

Tak nač naříkat nad malým neštěstím, zatímco nad vámi je svět plný bídy? Pojd'te, důvěřujte Bohu!

Důvěřujte Bohu! Vysmějte se neštěstí do obličeje; také se bude smát.

Jak se bude smát, bude slábnout; bude změněno a přetvořeno.

Když se v duelu někdo usměje na nepřítele nahánějícího hrůzu, jeho nepřátelství se stane mírností; jeho odpor se stane pouhým vtipem, zmenší se a zmizí. Postaví-li někdo neštěstí tváří v tvář

s důvěrou v Boha, výsledek bude stejný.

Třetí záležitost: Každý věk má svá specifika. V tomto období nedbalosti neštěstí změnilo svou tvář. V určitém věku a pro určité lidi není neštěstí skutečným neštěstím, ale spíše boží laskavostí. Poněvadž v současné době beru postižené nemocí jako šťastlivé- za podmínek, že jejich nemoc neolivňuje jejich vyznání víry- nenapadá mne býti proti nemoci a neštěstí, ani mít lítost s postiženými. Kdykoli se setkám s někým mladým postiženým nemocí, naleznu, že se více než jeho vrstevníci zaobírá svými náboženskými povinnostmi a životem po smrti. Z toho vyvozují, že nemoc neznamená neštěstí pro tyto lidi, ale spíše dar od Boha. Je pravda, že nemoc mu způsobuje nepohodlí v jeho krátkém, pomíjivém a světském životě, ale je prospěchem pro jeho věčný život. Měla by být považována za druh uctívání. Pokud by byl zdravý, nebyl by schopný udržet stav, jakého si užíval během nemoci, a upadl by do rozptýlení, jako následek impulsivnosti mládí a prostopášné přirozenosti věku.

Z Á V Ě R

Bůh Všemohoucí učinil člověku vrozenou nekonečnou nemohoucnost a neomezený nedostatek, aby zobrazil Svou nekonečnou moc a neomezenou milost. Dále, aby zobrazil nekonečné výšivky Svých jmen, stvořil člověka jako stroj schopný přijímat neomezené druhy bolesti stejně tak jako nekonečné druhy potěšení. V tomto lidském stroji jsou stovky zařízení, ze kterých každé má různé bolesti a potěšení, různé povinnosti a odměny. Jednoduše, všechna jména boží ukázána ve vesmíru, kterým je svět, mají take ukázkou v mikrokosmu, kterým je člověk. Prospěšné věci, jako jsou dobré zdraví, blaho a radost, způsobují, že člověk nabízí díky a pobízí lidský stroj k vykonávání svých úkolů v mnoha směrech, a takto je člověk jako továrna vyrábějící díky.

Podobně prostřednictvím neštěstí, nemoci a bolesti a dalšími nahodilými věcmi jsou uvedeny do pohybu a otáčeny ostatní ozubená kolečka lidského stroje. Důl slabosti, nemohoucnosti a nouze,

podstatný v lidské přirozenosti, musí pracovat. To vyvolává v člověku rozpoložení, podle něhož hledá útočiště a pomoc nejenom jedním jazykem, ale jazyky každé své schopnosti. Takto prostřednictvím těchto nahodilostí se člověk stane jako pohybující se pero obsahující tisíce per. Napíše stanovenou cestu své existence na stránku svého života nebo na Tablet Světa Podobností; předloží vyznání božských jmen; a sám se stane ódou pějící chválu Boha, takto naplňuje povinnosti své přirozenosti.

Třetí Dodatek
Dvacátého Sedmého Dopisu

Nejcennější Služba Života

(Dopis napsaný lékařem, který pocítil velkou touhu po pojednání Risale-i Nur, a byl probuzen jeho studováním.)

Zdravím Vás Pane Doktore, jenž jste diagnostikoval svou vlastní nemoc! Můj skutečný a drahý příteli!

Duchovní probuzení naznačené vaším nadšeným dopisem si zaslouží gratulace. Měl byste vědět, že nejcennějším bytím je život. A nejcennější z povinností je služba životu. A nejcennější službou životu jsou snahy přeměnit pomíjivý život pramenem a jarem věčného života. Ale nikoliv tak, aby omezil vidinu tohoto pomíjivého života tak, aby otrávil a zničil věčný život; to je bláznovství jako upřednostnit letmý záblesk světla před věčným sluncem.

Po pravdě ti nemocní více než kdokoliv jiný jsou materialisté a nedbalí lékaři. Po pravdě materialisté a nedbalí lékaři jsou nemocní více než kdokoliv jiný. Pokud by jenom oni užívali léky víry, jež působí jako protilátky, z posvátné lékárny Koránu, vyléčili by najednou své vlastní nemoci a rány lidstva. Bude-li Bůh chtít, vaše probuzení zahojí vaše rány a vyrobí léky pro nemoci ostatních lékařů.

Také byste měl vědět, že někdy je utěšení zoufalého a beznadějného nemocného prospěšnější než tisíce léků. Ale lékař potopený v močálu Přírody pouze přidá další vrstvu temnoty k bolestnému zoufalství takového nešťastného nemocného člověka. Bude-li Bůh chtít, toto vaše probuzení z vás udělá lékaře plného útěchy a roznašeče světla těmto nešťastným lidem.

Měl byste vědět, že život je krátký a práce k dokončení je mnoho. Zajímá mne, jestli tak jako já jste zkontroloval svou hlavu, kolik nepotřebných, neužitečných, nedůležitých věcí bez života, jako hromady vysušeného dřeva, byste našel mezi svými vědomostmi. Protože já jsem

svou hlavu zkontroloval a našel jsem mnoho nepotřebných věcí. A proto je nezbytné hledat cestu, aby tyto vědecké informace a znalosti filosofie byly užitečné, osvícené a duchovní. Také byste měl žádat Boha Všemohoucího o probuzení, abyste mohl přeměnit vaše myšlenky na myšlenky pro Všemoudrého a Překrásného; tak, že můžete spálit to suché dřevo a osvětlit je, a tak, že z vašich nadbytečných vědeckých znalostí se mohou stát cenné znalosti Boží.

A dále, poněvadž Slova s vámi mohou podvědomě mluvit, každé jejich slovo je dopis pro vás ne ode mne samotného, ale ode mne jako posla Koránu. A věřte, že každý je předpisem z postvátné lékárny Koránu. A během mé nepřítomnosti se skrze ně otevírá sféra společnosti a konverzace, jako bych byl přítomný.

Said Nursi

O B S A H

Dvacet pět léků	5
-----------------------	---

V tomto záblesku krátce popíšeme dvacet pět léků, které můžou nabídnout skutečnou útěchu a prospěšné léčení pro nemocné a pro ty, kteří jsou zasaženi pohromou a jež utvářejí desetinu lidstva.

Upřímná soustrast.	50
-------------------------	----

Dopis po smrti dítěte

Vysvětlím Pět Bodů, jež jsou skutečně dobrými zprávami a útěchou pro Vás a zbožné věřící.

Snažná prosba Jobova (Mír s ním)	58
--	----

Nejcennější Služba Života	76
---------------------------------	----

